

Medlem fremsatte efter min Mening en meget stor Overdrivelse, naar han nævuede, at af de 6,000 Veteraner, man regner, der endnu er i Live, er der 2,000, der høre til de velstillede. Jeg forstaar ikke, hvorledes han kommer til dette Tal, da alle, der i Praksis have haft med Uddelingen af Hædersgaven at gøre for adskillige Aar siden, vide, at der blandt de Tusinde, som den Gang ikke fik, var mange, der, fordi de maaske vare Ejendomsbesiddere, maatte gaa bortuden at faa noget, men som faktisk vare uformuende. Hvorledes det ærede Medlem saa kommer til 2,000 nu, forstaar jeg overhovedet ikke.

Det ærede Medlem kan have den Betragtning, at det ingen Hæder er at deltage i Krig, men det ærede Medlem har ikke Spor af Ret til at sige, at de Mennesker, der deltog i Treaarskrigen, ikke følte det som en Hæder at kæmpe for Fædrelandet den Gang. Det have de gjort alle, saa vidt jeg har kunnet skønne, og det er sikkert noget, de lægge overordentlig Vægt paa. At Socialdemokraterne have en anden Opfattelse, og at den nyere Tids Tankegang kan være anderledes paa dette Omraade, er en Sag for sig; men jeg vil aldrig være med til at sige noget ondt om de Mennesker, som strede for deres Fædrelands Vel og satte alt ind paa at forsvare det den Gang. Jeg kan ikke billige, at de ikke skulle have Lov til at betragte det som en Hæder, uagtet min Tankegang ikke er den samme som den Tids Tankegang, at Krig er et hæderfuldt Haandværk. Jeg vil aldrig være med til at tale haanende eller ringeagtende om de Mænds Fædrelandskærlighed under den Form, hvori de mente bedst at kunne vise den. Det forekommer mig, at denne Hædersgave er et Udtryk for, hvad Fædrelandet i det hele taget skylder de Mænd, der i de Dage kæmpede og ofrede, hvad de kunde for at bringe Fædrelandet frelst ud af Kampen.

K. M. Klausen: Jeg skal overfor den højtærede Finansminister udtale, at han sikkert vil erindre, at den Dag, han kom til Finansudvalget med denne Sag og talte om, at det skulde være en Gave for alle, blev der straks fra min Side gjort Indvending derimod, og den højtærede Finansminister og jeg vekslede nogle Bemærkninger om den Sag, idet jeg gjorde gældende, at der ingen Grund var til at give velstillede Folk en aarlig Gave fra Statskassen. Sagen kunde ikke afgøres den Dag, og Finansudvalgets Medlemmer fik saa det

Hvert at gaa hver til sin Gruppe og spørge. Det have vi tre Socialdemokrater gjort, og fra vor Partigruppe gav man netop den Anskuelse, som jeg har gjort gældende, Medhold, idet man der fandt, at det var urimeligt at give livsvarige Gaver til Folk, der ingen Trang havde dertil. Dernæst have vi fra vor Side i Finansudvalget gjort denne Betragtning gældende, og vi have endvidere fremdraget det Spørgsmaal, om der ikke var Grund til her at medtage Invaliderne fra 1864. Naar vi angaaende dette sidste ikke have stillet noget Ændringsforslag, er det, fordi man her staar paa en ret usikker Grund og ikke ved, hvor mange det drejer sig om. Da Sagen ikke kunde blive nærmere undersøgt i et Udvalg, saa vi ikke have kunnet faa dette oplyst, have vi ikke villet stille noget Ændringsforslag derom.

Om den Skrivelse, som den højtærede Finansminister oplæste, Skrivelsen fra Finansudvalgets Formand, vil jeg gøre gældende, at det er en Skrivelse, hvis Rigtighed jeg ikke kan anerkende. Vi Socialdemokrater have ikke, saa vidt jeg ved, givet Finansudvalgets Formand nogen Tilslutning til denne Skrivelse, vi have, hver Gang denne Sag har været til Forhandling, netop gjort gældende, at de, der ikke trængte dertil, ikke skulde medtages, og vi have endvidere fremdraget Spørgsmaalet om, at Invaliderne skulde medtages. Jeg anerkender ikke Rigtigheden af den Skrivelse, den højtærede Minister oplæste.

Det forekommer mig uforsvarligt at give livsvarige Gaver til Folk, som ikke trænge til dem, og som leve under gode økonomiske Kaar. Der er ingen Mening i at bortødsle Statskassens Penge paa den Maade. Derimod have vi ikke haft noget imod at give de Folk en Haandsrækning, som virkelig ere i Trang. Jeg skal saaledes henvise til et Andragende, som blev behandlet paa Rigsdagen i forrige Samling, og som var indgivet af 134 Veteraner fra Treaarskrigen; hjemmehørende paa Fyn. Disse Folk henvise netop til, at de nu ere over 80 Aar gamle og derfor i Regelen ude af Stand til at tjene noget til Livets Ophold, og de henvise endvidere til, at den Alderdomsunderstøttelse, de faa, er aldeles utilstrækkelig; de nævne, at de faa 5, 8, 10, 16, 20 til 25 Kr. om Maaneden. Naar saadanne gamle, udslidte, fattige Mennesker henvende sig til Staten, om Hjælp, er det ikke Socialdemokraternes Sag at lukke Døren for dem. Overfor dem ville vi være med til at yde Understøttelse, men ikke til Folk, som ere velstillede.